

Direcțiune îl aduce celor dintâi interpreți ai personajelor principale – ilustrând întregul program de sală cu fotografiile acelorora, iar nu cu imaginile actualei distribuții – constituie o reparație morală pentru Răzvan Mazilu și Corina Dumitrescu, creatorii unor roluri în care cu greu ar putea fi egalați cândva...

Opera Națională din București – Roșu și Negru. Libretul și muzica: Livia Teodorescu-Ciocănea. Regia și coregrafia: Alexa Mezincescu. Decorurile: Viorica Petrovici. Costumele: Adriana Grand. Conducerea muzicală: Răzvan Cernat. Cu: Virgil Ciocoiu (*Julien Sorel*), Bianca Fota (*Doamna de Rênal*), Monica Alexandra Petrică (*Mathilde de La Mole*), Egor Zdor (*Tatăl lui Julien și Marchizul de Croisenois*), Gabriel Luca și Răzvan Marinescu (*Frații lui Julien*), Silviu Tănase (*Domnul de Rênal*), Gabriela Mocanu (*Elise*), Antonel Oprescu (*Marchizul de La Mole și Subprefectul*), Denis Vezetiu (*Printul Korasoff*), Oana Popescu (*Doamna de Fervaque*), Beatrice Șerbănescu (*Doamna de La Mole*), Cătălin Caracaș (*Domnul Valenod și Vicarul Frilair*), George Mocanu (*Părintele Pirard*), Maria Popa (*Doamna Derville*), Rodica Fiastru (*Fantasma mamei lui Julien*), Adriana Alexandru și Cristina Eremia (soliste vocale). Data reluării: 21 ianuarie 2007.

Pasărea Phoenix

Opereta bucureșteană, renăscută din cenușă (de data aceasta, la... propriu, în urma incendiului ce i-a mistuit acum două ierni sediul din Piața Universității) și adăpostită temporar de către Centrul Cultural al MAI (situat nu departe de locul în care – în epoca ei de glorie! – și-a avut propriul său teatru, până ca acesta să-i fie demolat de tăvălugul ceaușist), face față cu demnitate și profesionalism parcimoniei mijloacelor scenice cu care este nevoită să lucreze. Ea demonstrează cum o *lucrare* bine aleasă (*musical*-ul *Mein Freund Bunbury*), un *dirijor* (Lucian Vlădescu) ce beneficiază de o vastă experiență în gen și de o binemeritată autoritate asupra soliștilor și ansamblurilor muzicale deopotrivă, un *regizor* (Vlad Massaci) și un *coregraf* (Florin Fieroiu) care știu să lucreze admirabil cu interpreții – chiar și atunci când aceștia sunt înainte de toate excelenți *cântăreți*, precum Marius Olteanu (*Jack*), Gabriela Daha și Silvia Șohterus (*Cecily*), Cătălin Petrescu și Ștefan Popov (*Algernon*), Eugenia Ilinca (*Lady Bracknell*), Amelia Antoniu și Mediana Vlad (*Gwendolen*), Marius Mitrofan și Orest Pâslariu (*Frederic*), Ileana Lenghel și Gladiola Nițulescu (*Laetitia*) –, împreună cu un *scenograf* (Dan Titz) capabil să definească locul și timpul acțiunii prin numai câteva costume și piese de mobilier caracteristice, pot să surmonteze condițiile tehnice și artistice precare (de la plasarea nefericită a fosei în raport cu scena oricum prea mică și până la modestia decorurilor ce pot încăpea pe aceasta) ale unei săli („Nichita Stănescu“) concepute pentru cu totul alt tip de manifestări publice. Iar dacă publicul regretă probabil fastul decorurilor de odinioară, caricaturistul Ștefan Popa Popa's îl consolează desenându-i în schimb, pe fundalul scenei devenit ecran de proiecție, amuzante imagini plastice...

De la bun început, realizatorii acestei prime montări „de pribegie“ au urmărit să repună în drepturi spumoasa comedie din 1895 a englezului Oscar Wilde (*Ce înseamnă să fii onest*), fără a-i nedreptăți totuși pe cei doi libretiști germani

Echipa tehnică

Corespondenți

Dăina Dăescu
Cristina - Aurelia Barbu
Cătălin Abulea
Mădălina Ene
Mărin Voicu

Organizare spectacole
Penelopa PitulescuOperații scenă
Mărioela RăduțAcurduri pian
Dănoș AmannBibliotecar muzical
Liviu IacobLumină
Mirela VladSunet
Dragoș VișanMăști
Constanța Privenco
Daniela BobocPerucheria
Georgeta DumitruMăști
Petre IonDan Dramaturgic
Nicolae ChelălăuTanzul Marica
Sorin CiocăGheorghe Petre
Nicu CăciulăuPetre Iacob
Constanța Bonga
Alexandru DumitruRecuzită
Marin ȘtefanTapiserie
Victor Sărbu
Ionel VelicuMecanic
Ion Nău

Electrician
Gheorghe Tudor
Valentin Rotaru
Mărian Iancu
Tudor Verbenacu

Climatic
Petre Dragomir
Paola Dragomir

Timplărie
Teodan Negoiu

Pictură
Mărioela Șerban

Cromatică biblănt
Ion Mateescu
Valerica Ciabu
Elena Iosă

Croșetare ferice
Mărioela Șerban
Liliana Hărăboș
Aurora Iancu
Carmen Paucaci
Rodica Lupascu

Căminiere
Ioana Măgoc

Esperin Borțeanu
Rodica Eftimie

Mărioela Șerban
Ioana Chioș

Elena Dumitru
Cornelia Băicu

Florentina Raibu
Mărioela Șerban

Mărioela Șerban
Mărioela Șerban

Rodica Dumitru
Gandărește

Pruncea
Elena Ciupășanu
Ioana Dăvoșănu

Mărioela Șerban
Luminița Vișan

Planșoare
Negoița Chelaru

Mărioela Șerban și Monica Ștraț

Mărioela Șerban

(actorul Helmut Bez și regizorul Jürgen Degenhardt) ai *musical*-ului compus în 1965 de către compatriotul lor Gerd Natschinski (*Prietenul meu Bunbury*); așa se explică titlul „combinat” pe care Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” l-a înscris pe afișul spectacolului său: **Ce înseamnă să fii... Bunbury**. În aceeași ordine de idei, traducătorii libretului (George Zaharescu și Nicolae Bărbătescu) au creat un text al cărui vocabular se potrivește și cu epoca piesei lui Oscar Wilde (ultimul deceniu al secolului XIX), și cu aceea pe care i-a atribuit-o *musical*-ul lui Gerd Natschinski (anii '20 ai secolului XX), și cu vremea noastră, astfel încât personajele să fie și pregnante, dar și credibile, iar comicul de limbaj să-l completeze pe acela de situație.

Prima colaborare a tânărului regizor Vlad Massaci la un spectacol de teatru muzical (adăugându-se celor aproape douăzeci de montări pe care le-a semnat deja în teatrul dramatic) se dovedește a fi profitabilă îndeosebi pentru cântăreții Operei, pe care i-am regăsit acum la un cu totul alt nivel de prestație actoricească decât în urmă cu exact doi ani, când, parafrazând titlul premierei de atunci (*Lăsați-mă să cânt*), îmi intitulam cronică „Învățați-mă să joc!” Cât despre capacitatea acestor soliști de a și dansa, în unele cazuri (precum în acela al lui Cătălin Petrescu, interpretul lui Algernon Moncrieff) ea poate părea de-a dreptul uimitoare spectatorilor ce nu cunosc performanțele interpretative, creatoare și pedagogice ale lui Florin Fieroiu, de care au profitat acum din plin înșiși balerinii Teatrului (în frunte cu cuplul Marian Horhotă – Monica Ștraț), înzestrați cu roluri pe cât de consistente, pe atât de solicitante prin noutatea și dificultatea scriiturii coregrafice, transfigurând de o manieră îndrăzneată mișcările specifice pentru vals sau tango, charleston sau black-bottom.

Unele dintre aceste pagini orchestrale dansante sunt „bisate” pe timpul pauzelor dintre tablouri, întipăindu-se în memoria publicului, alături de alte câteva șlagăre prezente în muzica lui Gerd Natschinski și, totodată, conferind reprezentății o cursivitate de invidiat.

Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” – Ce înseamnă să fii... Bunbury. **Muzica:** Gerd Natschinski. **Libretul:** Helmut Bez și Jürgen Degenhardt. **Regia:** Vlad Massaci. **Scenografia:** Dan Titză. **Coregrafia:** Florin Fieroiu. **Conducerea muzicală:** Lucian Vlădescu. **Cu:** Marius Olteanu (*Jack*), Gabriela Daha/ Silvia Șohterus (*Cecily*), Cătălin Petrescu/ Ștefan Popov (*Algernon*), Eugenia Ilinca (*Lady Bracknell*), Amelia Antoniu/ Mediana Vlad (*Gwendolen*), Marius Mitrofan/ Orest Pâslariu (*Frederic*), Ileana Lenghel/ Gladiola Nițulescu (*Laetitia*), Cristian Crețu (*John/Jeremias*) ș.a. **Data premierei:** 3 februarie 2007.

Piatra... prețioasă

Alegând din nou (după *Coana Chirița*, lansată în stagiunea trecută) una dintre comediiile lui Vasile Alecsandri (*Piatra din casă*), directorul fondator al Operei Comice pentru Copii (prima – și deocamdată singura – companie românească de acest fel, înființată în urmă cu 9 ani și având deja înscrise în repertoriul general aproape 30 de *opus*-uri lirice și coregrafice, foarte multe dintre ele create chiar din inițiativa sa) ar fi putut foarte bine să preia versiunea originală a premierei absolute de acum exact 160 de ani, în care muzica îi aparținea compozitorului Alexandru Flechtenmacher (aflat el însuși la pupitrul orchestrei Teatrului Național din Iași, în acea seară de 3 mai 1847); dar, ținând impactul mai puternic pe care sonoritățile familiare îl pot produce asupra micilor spectatori, doamna Smaranda Oțeanu-Bunea a preferat să solicite scrierea unei noi partituri – și nu întâmplător s-a adresat în acest scop unuia dintre cei mai talentați masteranzi de la Universitatea Națională de Muzică din București.

Foarte tânărul compozitor Roman Vlad (care nu este – cum s-ar putea crede – fiul venerabilului muzician român cu același nume, stabilit în Italia încă din 1939, ci al compozitorilor noștri Ulpiu și Marina Vlad) a creat astfel ceea ce s-ar putea numi un *musical hip-hop*, punând în valoare cu remarcabilă fantezie melodică și pregnanță ritmică acest stil larg apreciat astăzi de către consumatorii muzicii de divertisment și, în plus înnobilându-l printr-o inspirată înveșmântare timbrală. De altfel, orga electronică mânăuită de către Mădălina Florescu face adevărate minuni în suplinirea unei orchestre adevărate, iar soliștii (Stela Popescu, Cristina Eremia, Vicențiu Țăranu, Ion Dimieru, Valentin Racoveanu, Daniel Filipescu, Sorina Tiron și Valentino Tiron) se întrec în a-și susține fiecare moment muzical cu antrenul propriu cântăreților de gen.

O contribuție esențială la realizarea iluziei că pe scenă ar evolua veritabili interpreți de hip-hop o are și coregrafia spectacolului, concepută de către Vali Roșca astfel încât, folosind la maximum capacitatea tuturor soliștilor de a dansa cu o energie contaminantă, să evedențieze deopotrivă pulsația ritmului suveran și umorul situațiilor pe care muzica le definește.

Sumara scenografie a Vioricăi Petrovici face cu pertinentță apel la înclinația naturală a copiilor de a atribui obiectelor semnificații imaginare: un simplu paravan construit din mătase (printre ale cărui fâșii câțiva dintre eroii comediei tot intră și